

Vers și aer

Alina Drăgan

Inert cade cerul
În sine,
Iar ochiul meu
În al tău,
Făcându-se lumină...

Iar în acea lumină
Orbim amândoi-
Într-un delir nespus,
De neoprit,
Și totuși atât de liniștit...

Inert se sparge aerul
În plămânii noștri,
În același sărut
În care ne izbăvim prin
Iubirea aceea covârșitoare,
Munte, mare, lume
Sau toamnă
De anotimpuri
Mișcătoare...

Inert este dorul meu
Îndreptat spre tine
Ca o muzică
Neexprimată.
Inert strânge cerul
În noi toate lacrimile
Și veseliile neexprimate,
Toată iubirea
În care toarnă
Versetul său
Ce stă nemișcat
Pe buzele noastre
Însetate...

Neexprimată în cuvinte,
Melancolia ne dă de gol
În toate privirile
Ridicate spre cer
Vreodată...